

РЕШЕНИЕ

№ 384

гр. Плевен, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Дария Ив. Митева М.а

при участието на секретаря Поля Г. Видолова
като разгледа докладваното от Дария Ив. Митева М.а Административно
наказателно дело № 20224430200966 по описа за 2022 година

Производството е по чл.59 и следващи от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 21-0940-000524Ф от 07.12.2021г.
на Началник Група –РУ-гр.Пордим към ОДМВР Плевен, с което на Т. ХР.
Т. от гр.Плевен, ЕГН *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179,
ал.2, пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание Глоба в размер
на 200 лева за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

С жалбата се прави искане за отмяна на издаденото НП като
незаконосъобразно и необосновано.

Въззиваемата страна - АНО редовно уведомен, в съдебно заседание не
се представлява и не ангажират становище.

Атакуваното НП е издадено въз основа на съставен АУАН № 451487 на
08.11.21г от свидетеля Е.К. М. и Б.Г. Ш. полицейски служители на
длъжност мл.автоконтрольор към РУ-Пордим при ОДМВР Плевен акт за
установяване на административно нарушение против жалбоподателката, за
това, че Път 3501 гр. Плевен посока с. Згалево управлява л. а. Ф.Ш. рег. Номер
***** като при движение с несъобразена скорост губи контрол върху
автомобила излиза вляво от платното за движение и се преобръща като
реализира птп с материални щети по автомобила е извършил:

1) водачът не избира скоростта на движение съобразно
атмосф.условия,релефа,условията на видимост,интезивн.на движение и
др.обстоятелства.за да спрат пред предвидимо препятствие или създадена
опасност за движението, с което виновно е нарушил чл.20 ал. 2 от ЗДвП.

На основание констатациите в акта е издадено и атакуваното НП с което
е ангажирана административната отговорност на жалбоподателят. В

издаденото НП по идентичен с АУАН начин е описано нарушението, като е посочено че е нарушена правната норма на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Издаденото НП е връчено на жалбоподателя на 17.12.2021г. Издаденото НП е обжалвано в срок пред РС гр.Плевен от жалбоподателят

Разпитан като свидетел в съдебно заседание актосъставителят посочи че нарушението е станало по начина описан в АУАН .Автомобилът е бил извън пътното платно,като жалбоподателят им е казал че е изгубил контрол при вземане на завоя и е самокатастрофирал.Имало щети по автомобила и извикали бърза помощ.В тази насока напълно идентични са показанията и на свидетелят на АУАН Ш..Поради не наличие на основание за критика съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни, логични и съответстващи с другите доказателства по делото.

Така изложената фактическа обстановка съдът приема за установена от приобщените по делото писмени доказателства – НП, АУАН, справка за нарушител/водач, оправомощителни Заповед № 8121з-952/20.07.2017г. .

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е с правно основание чл.59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал.2 от този текст, от легитимиран субект / срещу който е издадено атакуваното НП /, при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд / по местоизвършване на твърдяното нарушение /, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът съобрази, че настоящото производство е от административно - наказателен характер и същественото при него е да се установи има ли извършено административно нарушение от лицето посочено в АУАН и НП и извършено ли е виновно. Тук следва да се отбележи, че актовете за установяване на административно нарушение нямат обвързваща доказателствена сила, т. е. посоченото в акта не се счита за доказано. Това означава, че в тежест на административно наказващия орган, тъй като именно той е субекта на административно - наказателното обвинение, е да докаже по безспорен начин пред съда, с всички допустими доказателства, че има административно нарушение и че то е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител.

За да се произнесе по съществото на правния спор /по основателността на се касае за обективна невиновна отговорност и съответно в тези случаи е достатъчно доказването на извършване на нарушението от обективна страна, като не се изследва въпрос за вина.

Същата се определя като психично отношение на дееца към деянието и резултата от него и по тази причина подобно психично отношение не може да бъде формирано от ЕТ или ЮЛ. Следва да бъдат спазени и изискванията на ЗАНН за съставянето на акта и издаването на Наказателното постановление, както и сроковете за реализиране на административно наказателното преследване. В тази насока е налице различие в понятията

„неправилно” и „незаконосъобразно” наказателно постановление. Когато АУАН или НП не са издадени от надлежен орган или не са издадени в установените законови срокове или не съдържат изискуемите от закона реквизити или са нарушени съществени процесуални правила при съставянето на акта и издаването на НП, то последното ще следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Тук следва да се посочи, че критерият за определяне на съществените нарушения на процесуалните правила е този, че нарушението е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните в която и да е фаза на процеса. Когато, обаче, са спазени всички процесуални правила и срокове, то НП е законосъобразно издадено и именно тогава съдът следва да провери дали то е правилно, т. е. дали има извършено административно нарушение. Именно административно наказващия орган е този, който следва да установи пред съда, че има извършено административно нарушение /такова, каквото е описано в акта/ и че същото е извършено от лицето, посочено като нарушител. Ако това не бъде доказано пред съда, то НП следва да бъде отменено като неправилно, тъй като не е доказано извършването на нарушението. Едва когато НП е законосъобразно и се докаже извършването на съответното нарушение може да бъде разгледан и въпроса за съответствието на наложената санкция с тежестта на нарушението/ само когато размерът на административното наказание или имуществената санкция може да бъде определен в някакви граници, а не е фиксиран в закона/.

Като прецени изложената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения и при цялостната служебна проверка на акта, на основание чл.313 и чл.314 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, настоящият състав на Пловдивски районен съд, достигна до следните правни изводи:

С оглед изложеното, съдът след запознаване със приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия.

По делото е представена и приета оправомощителна заповед , удостоверяваща материалната компетентност на контролния орган, с правомощия да съставя актове за установяване на нарушения по ЗДвП по отношение на актосъставителят, както и тази на АНО да издава НП при установени нарушения по ЗДвП. Атакуваното НП е издадено в срок, но въпреки това същото следва да бъде отменено поради следните основания:

Съгласно разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Неизпълнението на част от регламентираните в тази норма задължения е скрепено със санкция, която е уредена в чл.179, ал.2 от ЗДвП – глоба в размер на 200 лева, ако деянието не съставлява престъпление за лице, което се движи с несъобразена скорост, не спазва дистанцията или извърши нарушение на чл.179, ал.1 от ЗДвП.

В настоящия случай в АУАН и в НП не е посочен нито един от примерно изброените фактори, с които водачите на превозните средства следва да съобразяват скоростта си, а единствено е отразено, че скоростта не е съобразена. Непосочването на факторите с които водачът е следвало да съобрази скоростта на движение на управляваното от него МПС представлява нарушение на правото му на защита, доколкото за него не става ясно с какво не е съобразил скоростта си (дали с релефа на местността, дали със състоянието на пътя, или с някой от друг от посочените в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП фактори). Отделно от това, от показанията на актосъставителя и свидетелят на АУАН в съдебно заседание се установява, че същият не знайно как е стигнал до извода за несъобразена скорост. Други данни за несъобразяването на скоростта по делото не се съдържат, както и не се съдържат данни за атмосферните условия, какви са били към момента на ПТП, каква е била пътната насптилка.

Освен изложеното при извършената служебна проверка от съда се установи, че с атакуваното НП е прието, че жалбоподателят е загубил контрол над управляваното МПС, излязъл в дясно от пътя и се удря в удря се в предпазната ограда с монтирана лампа и пътен знак върху нея и реализира ПТП с материални щети по автомобила и крайпътно съоръжение като причинил пътно-транспортно произшествие. Наред с това със същото НП е прието, че жалбоподателят също така не избрал скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и други обстоятелства, за да спре пред предвидимо препятствие или създалата опасност за движението и е допуснал пътно- транспортно произшествие. Единствено като причина на ПТП е посочено в АУАН и НП несъобразена скорост. Посочена е правната квалификация на нарушението – чл.20, ал.2 от ЗДвП. За това нарушение, на основание чл.179, ал.2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лв.

С описание на нарушението при издаване на НП обаче е прието нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП. Относно нарушението на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП - съгласно посочената норма водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Анализът на така цитираната правна норма обосновава извод за наличие на множество обстоятелства, изчерпателно изброени в нормата, с които водача следва да се съобразява при избиране на скоростта. В настоящия случай, както в АУАН, така и в оспореното НП липсва конкретно посочване, с кое точно от визираните в чл.

20, ал. 2 от ЗДвП обстоятелства не се е съобразил водача.. Следва да се посочи, че конкретното обстоятелство, с което не е съобразил поведението си дадения водач, съставлява съществен елемент от състава на административното нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и неговото непосочване съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените такива, които ограничават правото на защита на санкционираното лице. На следващо място, видно от показанията на самия жалбоподател, дадени в хода на първоинстанционното производство, Т. е изгубил контрол върху управлението на автомобила и е излязъл вдясно, по посока на платното за движение. На база така събраните доказателства се достига до извода, че е настъпило пътно-транспортно произшествие (ПТП) по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП.

В случая обаче, този извод остава недоказан, поради липсата на конкретни доказателства за настъпил повреди по автомобила и нараняване на други хора административно наказващият орган, не е изяснил какво точно се е случило ,какви щети са настъпили и в следствие на какво, а само банкетно е изброено конкретните обстоятелства атмосферни условия,релеф ,видимост и т.н и е настъпило ПТП с материални щети.

При липсата на доказателства в тази насока, тежестта за събирането на които е върху административно наказващият орган, не може да се приеме, че е настъпило ПТП тъй като фактическата обстановка във връзка с това събитие не е изяснена. По тази причина не може да се приеме, че е налице нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, респ. да се налага наказание на основание чл. 179, ал. 2 от ЗДвП. С оглед съдържанието на цитираната норма се налага извод, че съществен елемент от „обстоятелствата при които е извършено нарушението“ по смисъла на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН и следва изрично да бъдат посочени, както в АУАН, така и в НП следните обстоятелства: 1. Каква е била скоростта на движение на МПС 2. Какви са били конкретните особености на пътната обстановка, с които водача е трябвало да се съобрази.

При нарушение квалифицирано по чл. 20, ал.2 ЗДвП, това са съставомерните обстоятелства, от наличието или отсъствието на които се прави преценка допуснато ли е нарушение на посочената норма или не. Само при описание в АУАН каква е била конкретната скорост на движение и какви са били конкретните особености на пътната обстановка, съдът има възможност да направи правния извод, съобразена ли е скоростта или не, тоест съставомерно ли е деянието или не.

В процесните АУАН и НП, както вече се отбеляза е посочен правния извод на административно наказващия орган, че дееца не е съобразил скоростта с особеностите на пътната обстановка. Посочени са и какви са били конкретните условия на пътната обстановка, с които е следвало да се съобразява водача- мокра и хлъзгава пътна настилка. Липсва обаче посочване каква е била конкретната величина на скоростта, с която се е движил жалбоподателят. При непосочване на съответните правно релевантни факти, съдът се оказва в невъзможност да провери правилността на правните изводи на административно наказващия орган, което е основание за отмяна на НП. В случая при липса на посочване каква е била скоростта на движение съдът е в

невъзможност да прецени съобразена или несъобразена е била тя с конкретната пътна обстановка.

Безспорно е и в теорията и практиката, че АУАН е акта в административно-наказателното производство, аналогичен на обвинителния акт в наказателното производство, който определя предмета на вмененото нарушение и предмета на доказване в процеса. АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, срещу което нарушителят трябва да се брани. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП, се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Непосочването на съставомерните признаци поставя нарушителя в положение да се брани срещу едно предполагаемо нарушение, с чиито фактически рамки той не е запознат.

Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т.е. към момента на съставяне на АУАН. Разкриването на тези фактически рамки на по-късен етап - на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска съставомерните обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН. С оглед съдържанието на цитираната норма се налага извод, че съществен елемент от „обстоятелствата при които е извършено нарушението“ по смисъла на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН и следва изрично да бъдат посочени, както в АУАН, така и в НП следните обстоятелства: 1. Каква е била скоростта на движение на МПС

2. Какви са били конкретните особености на пътната обстановка, с които водача е трябвало да се съобрази.

При нарушение квалифицирано по чл. 20, ал.2 ЗДвП, това са съставомерните обстоятелства, от наличието или отсъствието на които се прави преценка допуснато ли е нарушение на посочената норма или не.

Само при описание в АУАН каква е била конкретната скорост на движение и какви са били конкретните особености на пътната обстановка, съдът има възможност да направи правния извод, съобразена ли е скоростта или не, тоест съставомерно ли е деянието или не.

В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП, се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Непосочването на съставомерните признаци поставя нарушителя в положение да се брани срещу едно предполагаемо нарушение, с чиито фактически рамки той не е запознат. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т.е. към момента на съставяне на АУАН. Разкриването на тези фактически рамки на по-късен етап - на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска съставомерните обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На второ място на осн.чл.54 от ЗАНН, когато се установи, че деянието не е нарушение; че нарушението не е извършено от лицето, посочено като нарушител, или че то не може да му се вмени във вина, наказващият орган прекратява преписката с мотивирана резолюция, като постановява да се върнат иззетите вещи, освен ако притежаването им е забранено, или да се заплати тяхната равностойност в случаите на чл.46, ал.4 от ЗАНН.

Видно от изложеното, законодателят е регламентирал три предпоставки при които наказващия орган може да прекрати с мотивирана резолюция административно наказателната преписка: 1.когато деянието не е административно нарушение; 2.когато нарушението не е извършено от лицето, посочено като нарушител; 3.когато деянието не може да се вмени във вина на лицето, посочено като нарушител. Други основания за прекратяване на започнало административно наказателно производство, чрез мотивирана резолюция, не са предвидени. При допуснати процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство, процесуалните способности за отстраняване им са предвидени в нормата на чл.52, ал.2 и чл.53, ал.2 от ЗАНН. В хипотезата на чл.52, ал.2 от ЗАНН, ако наказващият орган установи, че актът не е предявен на нарушителя, той има задължението да го върне на актосъставителя, като по този начин допуснатото съществено процесуално нарушение ще бъде отстранено. Съответно в хипотезата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, наказателното постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В изпълнение на задълженията си по чл.52 от ЗАНН, административно наказващия орган е длъжен да се произнесе по административно наказателната преписка, като провери законосъобразността и обосноваването на АУАН, след преценка на възраженията и на събраните по преписката доказателства, а ако е необходимо да извърши допълнително разследване на спорните обстоятелства и след като установи, че нарушителят е извършил деянието виновно и няма основания за чл.28 и чл.29 от ЗАНН, да издаде наказателно постановление. В случай, че при тази преценка наказващият орган установи някое от предпоставките, визирани в чл.54 той е длъжен с мотивирана резолюция да прекрати производството. С произнасяне по един от двата начина наказващият орган упражнява регламентираните му от закона пълномощия и възможността за други действия, след постановяване на наказателното постановление или след издаване на мотивираната резолюция, е преклудирана. В конкретният случай по безспорен начин се доказва че настъпилото ПТП не може да се вмени във вина на жалбоподател, тъй като то е настъпило по независещи от нея причини-разлята черна хлъзгава течност/нафта/ и автомобила при стъпване на този участък става неуправляем. В случая виновна е фирмата отговаряща за обезопасяването и обозначаването с необходима маркировка на хлъзгавия участък, като с бездействието си е станала причина за възникване на ПТП, при което са причинени материални щети на управлявания от жалбоподател автомобил.

В конкретния случай когато държавните органи искат да ангажират административно наказателна отговорност на едно лице, извършител на

административно нарушение, са задължени съобразно чл.6 от ЗАНН да опишат това нарушение както от обективна, така и от субективна страна с неговите признаци, които сочат че е осъществено, както и с настъпилия вредоносен резултат, както и конкретно да посочат законовите разпоредби, които са нарушени. Изпълнението на тези изисквания е от огромно значение не само за защитата на жалбоподателя, който има право да научи в цялост какво точно нарушение е извършил, за да организира защитата си, но и с оглед на спазването на принципа на законосъобразност, който стои в основата на административното право.

Изложеното означава, че НП се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0940-000524Ф от 07.12.2021г. на Началник Група –РУ-гр.Пордим към ОДМВР Плевен, с което на Т. ХР. Т. от гр.Плевен, ЕГН *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание Глоба в размер на 200 лева за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Решението не е окончателно и подлежи на обжалва пред Административен съд Плевен от страните в 14-дневен срок от получаване на съобщението по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____